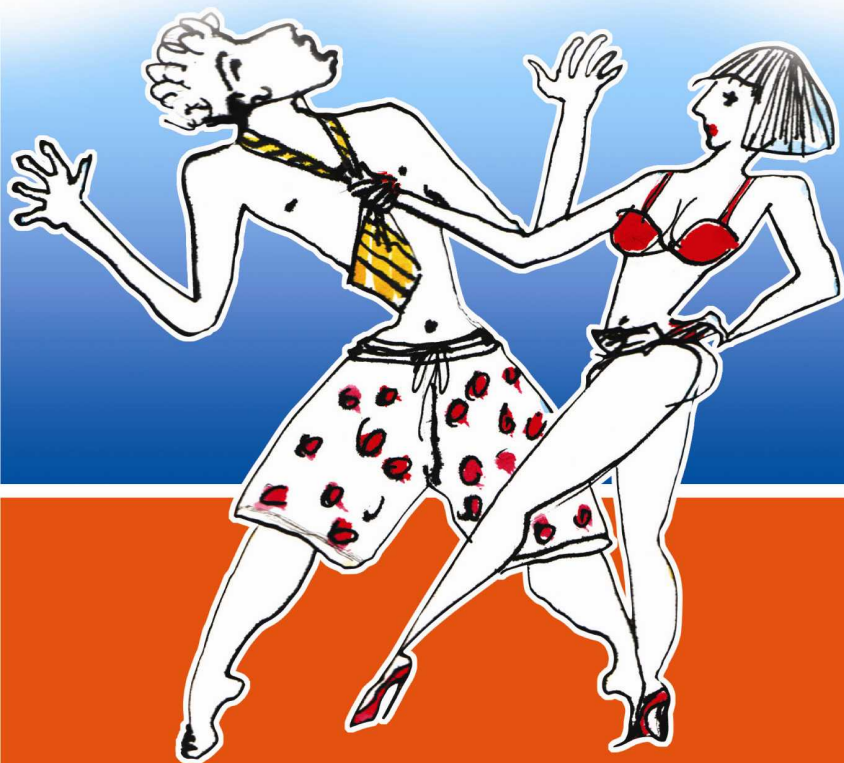

Žabák z Bali

Šárka SCHMIDTOVÁ

**Erotické hříčky s překvapivým
koncem nejen z Bali**

Žabák z Bali

Šárka SCHMIDTOVÁ
Ilustrace: Dagmar BŘEZINOVÁ

DEUS

Žabák z Bali

Šárka SCHMIDTOVÁ
Ilustrace: Dagmar BŘEZINOVÁ

**Erotické hříčky s překvapivým
koncem nejen z Bali**

Copyright © Šárka Schmidtová, 2011

Illustrations © Dagmar Březinová, 2011

Copyright © D-Consult, s. r. o., 2011

ISBN 978-80-87408-00-1

Big Strong Penis

„Madam, I am here!“

Otáčím se za hlasem, který vychází odněkud z útrobu vozu, přistaveného před můj hotel s úmyslem odvézt mne, kam mi bude libo. Poté, co ho několikrát obejdu, objevím človíčka malého a kulatého, soukajícího se svým poněkud objemnějším pozadím ven. Jeho tvář je rozesmátá – snad proto, že v ruce třímá kus zmuchlaného papíru – cennou trofej, která dokládá, že vůz svého zaměstnavatele skutečně důkladně umyl a vysmýčil. Pro ženu, zákaznici, ze Západu.

Objednávka vozu je věc náročná a komplikovaná. Nejprve je třeba oslovit majitele hotelu, který mi, poté, co mi jeden z jeho roomboyů přinese chlazenou kolu, sáhodlouze vysvětlí, že jen a pouze on se o mne postará a to ne dobře, ba přímo skvěle! Další chlapec pro všechno mi předloží mapu okolních chrámů a ostatní mužští zaměstnanci hotelu aspoň přihlížejí. A zubí se. Culí. A doufají... Hmmm...

Když tedy proběhl rituál a hotelem i nejbližším okolím se rozneslo – je tu Žena a je Sama – a všichni muži v dohledu si mne přišli prohlédnout, byl mi přidělen řidič. A to

Putu. Nepochopila jsem, proč právě on; nejmíň vhodný pro jistou činnost, nejen pro svoji kulatost, ale i vlastnictví jedné manželky a dcery... Ale možná že kluci losovali, kdoví...

„Go, go, go!“ popoháněl mne Putu k rychlejší aktivitě, snad aby o mne nepřišel. Hoteliér nám zamával a my se vydali na cestu ke krásnému chrámu, postavenému na útesech na břehu moře, během které můj řidič nezavřel pusu a neustále mlel pantem. Stěžejním tématem bylo: Bali je krásné a ty ho musíš celé vidět a rozhodně nejezdí s nikým jiným než se mnou! Ach, jak dojemné... a nejdojemnější byl za pár dní sčot peněz, které jsem do milého Putua nasázela. Důvodem nebylo prozkoumávání krásného indonéského ostrova, ale mužského těla... Jo, jo, zase zvítězily temné pudy...

Jak se to mohlo stát? No jak tak jedeme a jedeme, na jednu Putu povídá:

„I have a handsome man for you!“

„Mám pro tebe chlapa!“

Kouknu na něho a lehce se zděsím; snad nemyslí sebe? Takže se trochu váhavě ptám: „Who?“ „Koho?“

Putu se zavrtí na sedadle a spustí (anglicky): „Je to můj přítel. Má rád bílé ženy, je skvělý, báječný, zábavný... a je svobodný!“ dodá vítězoslavně.

Začíná to vypadat jako zajímavá hra, proč v ní nepokračovat?

„What is his job?“ „Co dělá?“ nebudu se přece zahazovat s nějakým roomboyem nebo prodejcem z ulice, že jo, i když... kdyžby byl fakt krásný...

Dj. 2011

Putu na mne mrkne – kdoví, co se mu honí hlavou – a pokračuje ve výčtu superlativů onoho muže. Jmenuje se Gede, je stavbyvedoucí, má krásnou motorku – no dobrá, když už nemá auto, motorka stačí... Ptám se, jak vypadá a z Putua vypadne, že má svalnatou postavu, neb stále chodí do gymu, a taky dlouhé černé vlasy. Nadskočím; to miluju! Snad by mi jen ty vlasy stačily ke štěstí! Zažárím a k velké radosti Putua mne zajímá, kdy že můžu onoho krasavce potkat... Putu posmutní: „*He is very busy... but in Saturday, maybe...*“ Hm, je úterý, čekat do soboty se mi zdá dlouho a dám najevo jisté rozladění a netrpělivost. Putu, zběhlý to, jak se zdá, bordelpapá, to zaregistruje a vytasí trumf: „*...but he has a big strong penis!*“ a slovní vyjádření doprovodí výmluvným gestem; ohne paži a předvede pevného obra. Vytřeštím oči: „*Really?*“ Putu snaživě přikyvuje a zubí se. A já mám v hlavě jediné – chci ho.

Kudy chodím, tudy myslím na muže s dlouhými černými vlasy, kterého uvidím a snad i ochutnám v sobotu. Prohlížím si chlapce, které potkávám, oni koukají na mne a v hlavě se jim roztáčí kalkulačka s pouhými dvěma variantami: „Mám to zkusit nebo ne?“ Zkusit znamená položit otázku, která na mne vyskakovala z každého rohu: „*Are you alone?*“ Přitakání znamenalo souhlas s případnými sexuálními aktivitami, kterých si, chudáčkové polapení v hinduismu, užijí pramálo, ne-li vůbec žádné...

Jak odolat? Těžko. Anebo mít vizi krásného chlapa... v sobotu.

Ale jak na něho dosáhnout? Nezbylo mi nic jiného, než se odevzdat do rukou Putuovi, mít ho pod dohledem. Takže díky tomu, že nabídka mužského masa přišla v úterý, nezbylo mi nic jiného, než si auto s milým bordelpapá najmout i ve středu a ve čtvrtek a v pátek taky... Co kdyby vezl jinou ženu a ta mi nejkrásnějšího muže ostrova, který měl mít, podle Putua, víc než jednu obrovskou přednost, vyfoukla?

A tak jsem jela tam a pak zase jinam, k jednomu chrámu a k jinému... Dokonce jsem s milým Putuem absolvovala večeri ve warungu jeho přítele, který zíral a zíral a na Putua mrkal, až jsem se bála, že Putu dojde k názoru, že by mi koneckonců mohl stačit... tenhle pán...

Ale to ne! Chci Gedeho! Chci muže s krásným tělem a dlouhými černými vlasy! A o tom, že mi byl přislíben i big strong penis nemluvě...

Ráno inkriminovaného dne skutečně přišla esemeska: „Hello! Gede would like to see you today or tomorrow...“ Gede by tě rád viděl dneska nebo zítra... Nadskočím metr vysoko – konečně! Je sobota? Bleskově odpovídám a střemhlav se vrhám před sebe, pryč odtud, musím okamžitě za Gedem, svojí láskou, dlouhé černé vlasy, big strong penis... volá mne! Čeká na mne! Touží po mně! I já po něm, když už jsem zůstala svatá a neposkvřená navzdory každodennímu testosteronovému útoku na moji osobu. Řítím se od moře, kde jsem zamyšleně zírala do vln a už zdálky vidím Putuovu postavičku, obklopenou všudypřítomnými čumily, kterak na mne mává. Průhledné

šaty za mnou vlají, vypadám jak najáda a všem těm samcům, které mívám, se nejspíš sbíhají sliny. A pokud ne, i pak to na mne zkouší: „*Madam, are you alone, are you alone?*“

A pak se dav kolem Putua rozestoupí a on z něho jako bůh, nebo spíš dohazovač, vystupuje, tváříc se nadmíru důležitě: „Volal jsem Gedemu, že je vše OK, dá si sprchu a za dvacet minut je tady!“ zvěstuje nadšeně a plácá mne svojí minitlapou po rameni. „Vážně?“ vyvalím oči a kolena se mi podlomí. Je to tady! Nadechla jsem se a vyškubla Putuovi a s výkřikem: „...to mám jen dvacet minut?“ se rozběhla přískoky směr nádvoří, hala, schodiště, druhé schodiště, pokojíček.

Nastaly manévry. Koupel, natřít kokosovým olejíčkem, vyvonět, pomalovat válečnými barvami, vyleštit všechna důležitá místa na těle... i vyzkoušet dvě tílka a jedno tričko; víc jsem na výběr neměla. A ještě si dát rychle panáka skotské. Dezinfekce. Ještě jednoho. Mám pro strach uděláno, na kuráž to není, jen... pro chuť, víte?

Slétnu před hotel, jak ten pták... a už jede. Tečka v dálce. Větší tečka. Bod. Puntík. Proboha! Co to je za motorku? Divně pufá, sotva jede... a co to je na té motorce? Točí se mi hlava, přestávám dýchat, svaly mravenčí... Óóó... Co TO je?!

Motorka dojela. To cosi, co na ní sedělo, slezlo. Na hlavě TO mělo prehistorickou helmu, takzvaný kokos. Na ruku sádlo. Na břicho pneumatiku. Na nose uhra... Moje zděšení se stupňovalo úměrně k růstu Putuova nadšení.

„Gede, Gede!“ poskakuje a mává rukama. „Kde má ty dlouhé černé vlasy?“ odvážím se špitnout – a bylo mi sděleno, že: „...pod helmou!“

Pak si TO sundalo helmu. Vlasy nikde. Snad nějaký ten milimetrík by se našel, ne víc.

Pak mne Putu donutil, abych TO vzala na terasu na pivo.

Pak TO pilo pivo a utíralo si pot z mírně odulé tváře růžovým ručnickem. Nemluvilo to.

Pak jsem se snažila TOHO zbavit.

Pak jsem se namazala skotskou a... jako rána do hlavy mi prolétlo mozkiem: „Je TO příšerné, ořesné, nezábavné, přitloustlé, hloupé... Ale co když, co když, čistě náhodou, co když TO má opravdu BIG STRONG PENIS?!“

„Do you want sex?“ přitočila jsem se k TOMU. Horlivě to přikyvovalo. Tak jsem TO poslala do sprchy. A ještě jednou si pořádně přihnula. Trochu se mi motala hlava, ale říkala jsem si, že se chytnu pelestě a zezadu... kdyby byl fakt big a ještě strong... a nebudu se na něho dívat... pak možná... jojo...

Pak TO vyšlo ze sprchy.

Bylo to nahé.

Mezi nohama to mělo... nebo nemělo? Bylo tam vůbec něco?!

Vytřeštila jsem oči. Přistoupila k TOMU. A ůkla ukazovákem pravé ruky do... „What is it?“ vylétlo ze mne, ač jsem někde v koutku mozku zdecimovaného alkoholem tušila, že bych asi neměla být zlá.

Ten pocit byl rázem pryč, když se panáček postavil do vyzývavého napoleonského postoje, zastrčil břich, vypjal

hrud' a zahřímá hlasem, který se marně snažil šoupnout o oktávu níž: „*Small, but hot!*“

„Malý, ale žhavý!“

A pak jsem TO rozplácla. Jako veš.

Nevěříte? Věřte. I když zajít bídnou smrtí si zasloužil spíš Putu, bordelpapá z Indonésie.

Na sopku!

Kdesi v Asii. Stojím na silničce štětované lávovými kameny a zvedám hlavu, abych se podívala, kam směřuju. Sopka – ta menší – na kterou jsem si usmyslela, že vylezu, se přede mnou netyčí nijak hrozivě. Vypadá spíš jako pahrbek v dálce, mezi jejím úpatím a mnou je ještě pořádný lán cesty. Lesík, políčka, louka, nějaký ten balvan, ty přejdu cobydup a vyšplhat na vrchol té hory přede mnou mi taky nepřijde nijak náročné. A tak se vydávám na cestu. Jdu zvolna, v klidu, občas poposkočím nebo popoběhnu. Už jsem za lesíkem i za políčky s unavenými rajčaty a cibulí, balvanů kolem mne přibývá, pěšina, která mi ukazovala, kudy mám jít, se mezi nimi pomalu ztrácí. Náhle zahřmí. Zastavuju se a rozhlížím kolem sebe. Nebe je modré, téměř bez mráčku... kdoví, co to bylo, říkám sama sobě. Popojdu sotva pár metrů, když se znovu ozve rachot hromu. „Co to je?“ Otáčím se za tím zvukem, ale na to, že by měla být bouřka, to nevypadá. A tak pokračuju v cestě. Dívám se pod nohy na černé, hrubé kameny, kusy lávy, které tady kdysi ztverdly v posmrtné křeči, a přemýšlím o tom, jak asi takový výbuch sopky vypadal. Mezi nimi se prodírají stébla a trsy žluté, vysušené trávy, sem tam je

vidět i jakási povadlá květinka. Je sucho, vyprahlo a vedro k zalknutí. Jak tak šlapu, začínám se potit, ačkoli mám na sobě jen tílko a šortky. V pravé ruce držím malou láhev s vodou – a to je veškerá moje výbava, kromě pevných sandálů, samozřejmě, které mi pomáhají zdolat metr po metru tuhle horu.

A pak se znova ozve zvuk hromu a po chvíli se přes oblohu přežene obrovský ohnivý blesk. Teď už se leknu. Když se podívám před sebe, vidím, že srázy sopky jsou téměř holé, jen tu a tam porostlé zakrslými vysušenými keříky; to nevypadá pro mne dobře. Představuju si sama sebe, přilepenou k mokrému balvanu a proklátou bleskem... moc příjemná představa to není. A tak zrychlím krok, za chvíli už supím do kopce, za dalších pár minut lezu přes balvany, zkrátka hopsám jako kamzík, abych už byla konečně nahoře. Myslí mi sice prokmitne myšlenka na návrat – ale přece nejsem takový zbabělec, abych se vracela, ne? Sopku zdolám, ať to stojí, co to stojí.

A stálo mne to dost. Ale popořádku.

Jak tak lezu a lezu, začne pršet. A není to žádný nesmělý déšť, ale pořádný slejvák, leje jako z konve! A je také pořádně prudký a bodavý, nejenže jsem za pět minut promoklá na kost (jako kdybych toho na sobě měla nějak moc!), ale cítím i jeho jehličky, které mne bodají do těla. „Nestěžuj si,“ napomínám se, „nebreč! Máš skotské stříky zadarmo!“ Do toho hřmí, blýská se a navíc se ještě setmí. Ano, žení se všichni čerti, tak to je, pomyslím si a supím zarputile vzhůru. Ještě jeden krok, druhý, ještě kousek, už

tam budu! Netuším, co mne nahoře čeká, předpokládám, že tak akorát špička hory s praporkem, pod kterým se před deštěm těžko schovám, ale nijak zvlášť o tom nepřemýšlím. Šílené, že? Vyšplhat za takového marastu nahoru a hned zase lézt dolů, já vím...

Vyhoupnu se na poslední obří kámen, jsem už těsně pod vrcholem – a nestačím zírat, protože se přede mnou kromě pahrbku před kalderou vyloupne perníková chaloupka! No, z perníku není, ale já se cítím stejně jako Mařenka, když objevila s Jeníčkem v lese útočiště. Otrů si vodu z tváří, popolezu přes kámen, skulím se dolů a už se řítím – nebo spíš únavou zchvácená potácím – k tomu zázraku. Jak se blížím, vidím, že zas tak moc pohádkově nevypadá, ale pro mne je v tu chvíli důležité, že je před ní veranda, kam se můžu schovat před deštěm. A počkat v bláhové naději, že se počasí umoudří a já budu pokračovat v pátrání po praporku na vrcholku hory. Bez dosažení cíle se přece nemohu vydat zpátky do civilizace, ne?

Doplahočím se na verandu, která vypadá víc než ošuntělé, a plácnu sebou na dřevěnou lavici. „Uf!“ vydechnu a pokouším se otřepat jako pes a setřást se sebe vodu. Pak se opřu a začnu podřimovat. A jak tak klimbám, ozve se za mnou hlas: „*Hello!*“ Pořádně se leknu, vyskočím, otočím se – a poklesnu v kolenou. Ne nadšením či okouzlením, ale čirou hrůzou! Protože muž, který tam stojí, je noční můrou všech žen! Na to, aby byl místní, je trochu moc vysoký, až moc urostlý a svalnatý, ale přitom je tmavý, s černýma blýskavýma očima a ústy, které jako by strnuly ve strašidelném šklebu. Vyděšeně pípnu: „*Hello...*“ A zni-